

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 september 2018 met nummer RvVb/UDN/1819/0059
in de zaak met rolnummer 1819/RvVb/0002/UDN

Verzoekende partij	de heer Michel REUSEN vertegenwoordigd door advocaat Liesbeth PEETERS met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Ballaarstraat 73
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partijen	1 de nv MABO LIFTING vertegenwoordigd door advocaat Olivier VERHULST met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27 2 het college van burgemeester en schepenen van de stad LIER , met zetel te 2500 Lier, Paradeplein 2 bus 1 vertegenwoordigd door advocaat Cies GYSEN, met kantoor te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 16-18

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 6 september 2018 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 9 augustus 2018

De verwerende partij heeft het administratief beroep van onder meer de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Lier van 20 februari 2017 waarmee aan de eerste tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een opslagloods te 2500 Lier, Mallekotstraat zn, onontvankelijk verklaard

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1

De eerste tussenkommende partij verzoekt door neerlegging ter griffie op 10 september 2018 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen

De tweede tussenkommende partij verzoekt door neerlegging ter griffie op 10 september 2018 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen

2

Op 7 september 2018 beveelt de Raad met een arrest met nummer RvVb/UDN/1819/0019 bij wijze van voorlopige maatregel de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid maar wel het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is vevat in hun verzoekschriften tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 10 september 2018.

Advocaat Liesbeth PEETERS voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Olivier VERHULST voert het woord voor de eerste tussenkomende partij. Advocaat Jens JOOSSENS, *loco* advocaat Cies GYSEN, voert het woord voor de tweede tussenkomende partij. De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De eerste tussenkomende partij dient op 21 november 2016 bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "de bouw van een opslagloods" op een perceel gelegen te 2500 Lier, Mallekotstraat zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 502C.

Het betreft een opslagloods met een voorgevelbreedte van 27 meter en een bouwdiepte van 92 meter. De loods wordt ingeplant op 3 meter van de rechterperceelsgrens, op 12,76 meter achter de rooilijn en op 11,61 meter van de linkerperceelsgrens. Ze heeft een kroonlijsthoogte van 10 meter over de eerste 22 meter van het gebouw en verder naar achter toe een hoogte 9 meter. De gevels worden opgetrokken uit gewassen silexpanelen in licht- en donkergrijs, gecombineerd met gladde betonpalen. Vooraan worden zeven parkeerplaatsen voorzien.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Mechelen', vastgesteld met koninklijk besluit van 5 augustus 1976 in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 'Afbakeningslijn kleinstedelijk gebied', goedgekeurd op 28 juli 2006.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De Cel Mobiliteit verleent op 18 januari 2017 een voorwaardelijk gunstig advies.

De provinciale dienst Waterbeleid adviseert op 8 februari 2017 voorwaardelijk gunstig.

De Cel Integraal Waterbeheer adviseert op 13 februari 2017 voorwaardelijk gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 20 februari 2017 voorwaardelijk gunstig

De tweede tussenkomende partij verleent op 20 februari 2017 een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij. De voorwaarden die in het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar zijn opgenomen, worden opgelegd.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 16 mei 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij. Op 26 juni 2018 bezorgt de verzoekende partij nogmaals haar beroepschrift aan de verwerende partij.

De eerste tussenkomende partij dient op 29 juni 2018 een nota ter weerlegging van het beroepschrift in.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 5 juli 2018 om het beroep onontvankelijk te verklaren.

De verzoekende partij dient op 30 juli 2018 een replieknota in op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De eerste tussenkomende partij bezorgt de verwerende partij op 7 augustus 2018 een antwoord op de replieknota van de verzoekende partij.

Nadat de partijen schriftelijk zijn gehoord, verklaart de verwerende partij het beroep op 9 augustus 2018 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“

Het beroep van Liesbeth Peeters is niet ontvankelijk

De poststempel van de aangetekende brief van Liesbeth Peeters met het beroepschrift is gedateerd op 16 mei 2018 en geldt als bewijs van verzending.

*Bij nazicht van het beroepschrift blijkt dat niet is voldaan aan de volgende ontvankelijkheidsvereisten van de beroepsprocedure volgens art. 4.7.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:
Het beroep is laattijdig ingesteld.*

- *De beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 23 juli 2017.*
- *De poststempel van de aangetekende brief met het beroepschrift is gedateerd op 16 mei 2018 en geldt als bewijs van verzending. Het beroep werd ingesteld buiten de termijn van 30 dagen.*

De stad Lier heeft geen attest van aanplakking bezorgd aan de provincie Antwerpen. Zij stellen dat ze geen verklaring op e.e.o.d. over de startdatum van de aanplakking hebben ontvangen. Aanvrager stelt dat dit op 23/03/2017 werd verzonden aan de stad Lier.

Door de aanvrager werd de ingevulde en ondertekende mededeling van aanplakking op de datum van 23/03/2017 bezorgd, alsmede 2 getuigenverklaringen dat de aanplakking wel op 23/3/2017 was gebeurd.

De RvVb stelde in een arrest van 22/11/2016 dat

“Het attest van aanplakking in de zin van artikel 4:7:19, §2, 3° VCRO vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de datum van) de (regelmatige) aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enige mogelijke bewijsmiddel, zoals onder meer blijkt uit de vaststelling dat artikel 4:7:21, §3, 3° VCRO niet expliciet verwijst naar artikel 4:7:19, §2, 3° VCRO. De (datum van) (regelmatige) aanplakking kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door verwerende partij (in tegenstelling tot haar standpunt in de bestreden beslissing) moeten worden geevalueerd. Dit kan onder meer noodzakelijk zijn indien de bewijswaarde van het attest van aanplakking (en de daarin opgenomen datum van aanplakking) op basis van andere (bewijs)stukken in vraag wordt gesteld, doordat de gemeente heeft nagelaten om een geldig (en bewijskrachtig) attest van aanplakking op te maken (waardoor de rechtszekerheid in het gedrang kan komen).”

Er dient te worden vastgesteld dat aanvrager geldige bewijsstukken heeft bijgebracht die het niet afleveren van het attest van aanplakking in vraag stellen

Beroepers hebben verklaringen/handtekeningen bijgebracht, van personen die stellen dat ze het niet hebben zien uithangen. Dit betreffen slechts verklaringen die niet uitsluiten dat de aanplakking wel degelijk werd uitgehangen, maar hoewel slechts niet opgemerkt door deze personen

”

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID – BELANG VAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

Standpunt van de partijen

1

De verzoekende partij stelt dat zij als aanpalend eigenaar belang heeft bij de voorliggende vordering. Zij licht in haar uiteenzetting toe

“

Verzoekende partij is eigenaar van de gronden grenzend (vooraan) aan het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft. Er ligt nog een perceel in de vorm van een ‘spie’ tussen, dat vroeger eveneens eigendom was van verzoekende partij, maar dat hij enkele jaren geleden heeft verkocht.

Hij woont met zijn dochter in de woning grenzend aan de straatzijde. Zijn woning is gelegen in woongebied met een landelijk karakter en grenst vooraan aan het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft. De loods wordt oostelijk ingeplant t.o.v. het perceel van de verzoekende partij. [afbeelding]

De loods is zeer groot én hoog opgevat (paarse contouren). Er is uitgegaan van een maximale terreinbezetting.

De realisatie van de loods zal voor de verzoekende partij ernstige visuele hinder met zich meebrengen, zowel bij het betreden van zijn woonst als bij gebruik van zijn tuin of zijn erfdiensbare weg [afbeelding]

*Er wordt **niet** in een groenbuffer voorzien (terwijl normaal gezien een groenbuffer van 30 m zou gerealiseerd moeten worden!), enkel in een 'technische buffer' van slechts 3 m tot de perceelsgrens. De verzoekende partij zal dus recht op de loods kijken vanop zijn eigendom. De loods is zeer groot en diep opgevat. De loods grenst aan de straatzijde aan het perceel van de beroepende partij. De loods wordt ingeplant ten zuidoosten van de verzoekende partij. De verzoekende partij zal haar uitzicht vanop haar perceel verliezen, daar waar zij nu een zonnige en open tuin heeft.*

Daarnaast zal de loods, die tien meter hoog is en, door het ontbreken van een voldoende afstand en een groenbuffer, slechts op drie meter van de perceelsgrens wordt ingeplant, schaduw hinder met zich meebrengen voor de verzoekende partij, zeker in de wintermaanden. De loods wordt ingeplant ten oosten en zal door de omvang ervan en het ontbreken van een bufferzone, zonlicht wegnemen uit de woning en uit de tuin van de verzoekende partij, zeker in de wintermaanden.

De verzoekende partij zal eveneens geconfronteerd worden met bijkomende verkeersbewegingen in de straat Mallekot, alsook met geluidshinder van vrachtverkeer door het aan- en afrijden van voertuigen over het bedrijfsterrein. Te meer daar Mabo Lifting NV spreekt over het ontwikkelen van een distributiecentrum in de opslagloods. De verkeerssituatie in de Mallekotstraat is bovendien al jarenlang problematisch, zo blijkt uit het schrijven van de stad Lier dd. 20 maart 2018. Een bijkomende verkeersstroom van aan- en afrijdend verkeer zal de verkeerssituatie enkel gevaarlijker maken.

Verzoekende partij zal ook geluidshinder ondervinden door enerzijds het creëren van een testzone waarop de vorklifttrucks dan getest zullen worden, alsook van het aan- en afrijdend verkeer (geluid van aan- en afrijdende vrachtwagens, geluid van dichtslaande autodeuren).

De verzoekende partij vreest voor grondige problemen met de waterhuishouding op zijn terrein aangezien Mallekot gekend staat voor zijn hoge overstromingsgevoeligheid. De aanvraag voorziet een verharding van meer dan 75 % van het totale terrein terwijl het vlak bij een retentiebekken ligt dat provinciaal beschermd werd.

Gelet op de illegale ophoging van het gehele terrein met +/- 1 m, en de verhardingsgraad van meer dan 75 % is het risico op wateroverlast op het terrein van de verzoekende partij zeer groot.

De illegale ophoging is nergens vergund maar werd wel uitgevoerd [afbeeldingen]

De watergevoeligheid is een gekend onderwerp in de lokale pers (zie o.m. GVA 13 juni 2016 – stuk 4). De Deputatie van de Provincie Antwerpen stelde zelfs een ruimtelijk uitvoeringsplan op 'Bogerse Velden' met een retentiezone met bufferbekken (stuk 5). De verzoekende partij als aanpalende vreest terecht dat door de zeer hoge verhardingsgraad, zijn perceel meer water te slikken zal krijgen. Daarenboven werd het terrein illegaal opgehoogd zodat er vrees is dat het water afwatert naar het perceel van de verzoekende partij.

Door realisatie van de bestreden beslissing vreest de verzoekende partij ten slotte ook een fikse waardevermindering van zijn eigendom

Wanneer het ingestelde administratief beroep onontvankelijk is verklaard, heeft de verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad een belang om deze voor hem nadelige beslissing aan te vechten

“Het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep van 4 augustus 2010 werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing” is (zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, Parl. St. VI Parl., 2008-2009, 2011/1, 195) en dat de verzoekende partijen belang hebben om deze voor hen nadelige beslissing aan te vechten. Dit belang is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard” (RvVb 17 december 2013, nr 1011/0141/SA/8/0140)

Het belang van de verzoekende partij is derhalve voldoende aangetoond

”

2

De eerste tussenkommende partij betwist het belang van de verzoekende partij

“

Verzoekende partij somt in haar beroepschrift een aantal algemene beweringen van mogelijke hinder en nadelen op waaronder zogezegde visuele hinder, schaduwhinder, verkeershinder, geluidshinder en mogelijke hinder in verband met de waterhuishouding. Verzoekende partij beperkt zich echter tot algemeenheden, veeleer hypothetische veronderstellingen en zelfs manifeste onwaarheden, wat in het kader van de rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet volstaat om van een voldoende belang blijk te geven.

In alle redelijkheid moet ook worden vastgesteld dat verzoekende partij geen nadelen zal ondervinden.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoekende partij ten midden van een industriezone woonachtig is. De woning van verzoekende partij wordt hieronder aangeduid met de gele marker “1”. Al jaren ervaart verzoekende partij de – in algemene stelling – aangegeven hinder van het omliggende industriegebied. Zoals hieronder zal blijken zal de impact van voorliggend project zeer beperkt zijn. [afbeeldingen]

De woning van verzoekende partij is niet eens gelegen naast het perceel van de aanvraag. Er bevindt zich nog een perceel tussen. *Op dat perceel is een weg naar een achterliggend perceel, waar zich een schrijnwerkerij bevindt. De naastgelegen buur heeft zich akkoord verklaard met de aanvraag (STUK 19)*

Van gevel tot gevel bedraagt de afstand tussen percelen +/- 30m. De nieuwbouwloods heeft vooraan een hoogte van 10m over een diepte van 22m, nadien verlaagt de hoogte naar 9m. Bovendien heeft verzoekende partij een hele groenbuffer (STUK 13). Op geen enkele wijze zal beroepende partij enige visuele hinder of schaduwhinder ondervinden van voorliggend project. [afbeeldingen]

De weergegeven fotoreportage duidt de hoge groenbuffer (STUK 20) De groenbuffer is hoger dan de nieuw te bouwen opslagloods zelf Op geen enkele wijze maakt verzoekende partij in concreto aannemelijk dat zij visuele hinder of schaduwhinder zou kunnen ondervinden Er zal geen visuele hinder, noch enige schaduwhinder kunnen ervaren worden

Bovendien is de voorgevel bouwlijn op 12,76m verwijderd uit de voorste perceelgrens De bouw van de loods start dus geenszins vlak naast het perceel van verzoekende partij

Bovenstaande afbeeldingen duiden dat de verzoekende partij de loods nooit vanop zijn perceel kan zien. De loods zal lager zijn dan de bestaande groenbuffer vooraan en bovendien gelegen zijn op meer dan 30m uit de gevel van verzoekende partij. Verzoekende partij laat verkeerdelijk uitschijnen dat er slechts een buffer van 3m t.a.v. haar perceel is.

⇒ **De aangegeven vermeende visuele hinder kan niet leiden tot een schorsing van het bestreden besluit.**

Ook de vermeende **mobilitieitshinder** wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt Er zouden 'bijkomende verkeersbewegingen zijn' ten gevolge van het project Evenwel, zoals blijkt uit de aanvraagnota (STUK 14) en uit de MOBER (STUK 15) zal de nieuwe loods dienen om een bijkomend onderdeel van een bestaand bedrijf te bouwen Zoals wordt geschetst in de feitelijke voorgaanden betreft het voorwerp van de aanvraag een uitbreiding van het bestaande bedrijf op het perceel gelegen recht tegenover het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft **De bijkomende loods betreft een opslagloods**, zodat in de bestaande loods een optimalisering kan gebeuren van de werkzaamheden Zoals blijkt uit de MOBER (blz 33 - 34) is de huidige verkeersgeneratie van MABO-lifting beperkt De MOBER besluit zeer duidelijk dat vanuit MABO-lifting een lage verkeersgeneratie uitgaat Specifiek t a v de uitbreiding stelt de MOBER

Op geen enkele wijze maakt verzoekende partij duidelijk welke vermeende bijkomende verkeersbewegingen hinderlijk zouden zijn In ieder geval moet worden benadrukt dat voorliggende aanvraag geen nieuw bedrijf betreft, doch louter een uitbreiding van het bestaande bedrijf Opnieuw doet verzoekende partij bewust aan verkeerde 'framing' door te stellen dat de nieuwe loods een heus distributiecentrum zou worden De loods zal dienen als bijkomende opslag, waarbij uit de MOBER duidelijk blijkt dat het aantal vrachtwagenbewegingen zich beperkt tot enkele vrachtwagens per maand Bovendien zal op de nieuwe site de vrachtwagen voldoende plaats hebben om te stallen en te draaien De mobiliteitsituatie van het bedrijf gaat er dus op vooruit

⇒ **De aangegeven vermeende mobiliteitshinder kan niet leiden tot een schorsing van het bestreden besluit.**

Ook de vermeende **geluidshinder** wordt op geen enkele wijze in concreto geduid Aanvrager wenst te benadrukken dat de opslagloods in twee volledig inpandige laad- en loszones voorziet Bovendien moet worden herhaald dat het voorwerp van de aanvraag een opslagloods betreft en geenszins een productie eenheid In 30 jaar tijd heeft tussenkomende partij nog geen enkele klacht gehad omtrent enige overlast Tot slot moet worden opgemerkt dat er tussen het perceel van verzoekende partij en het voorwerp van de aanvraag nog een perceel gelegen is, waar een schrijnwerkerij gevestigd is

⇒ **De vermeende geluidshinder, die niet eens in concreto werd geduid, kan niet leiden tot een schorsing van het bestreden besluit.**

Tot slot haalt verzoekende partij een vermeende **waterproblematiek** aan Verzoekende partij stelt dat het terrein illegaal met 1m zou zijn opgehoogd Deze stelling is een manifeste leugen Op geen enkele wijze werden er illegale werken uitgevoerd Opnieuw neemt verzoekende partij stelling in zonder enig bewijsmiddel! De watergevoeligheid van de omgeving zou blijken uit een lokaal persartikel Opnieuw wordt op geen enkele wijze in concreto de aangehaalde vermeende waterproblematiek als mogelijke hinder geduid Het perceel zelf is zeer beperkt gelegen in overstromingsgevoelig gebied, doch voldoet integraal aan de gestelde voorwaarden volgend uit de watertoets Het voorval in 2016 (persartikel) was kennelijk een eenmalig feit De gevreesde aard en de omvang van de vermeende waterproblematiek wordt geenszins voldoende concreet omschreven, noch wordt aangetoond dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunning enerzijds en de hinder of nadelen die verzoekende partij meent te zullen ondervinden

Het moet worden benadrukt dat het project een infiltratiebekken en een bufferbekken voorziet ter bevordering van de infiltratie In overleg met de dienst integraal waterbeleid van de provincie werd er beslist om een infiltratiesysteem te plaatsen met een buffervolume van 330m³/ha verharde oppervlakte en een zekere veiligheid op het infiltratiesysteem te nemen door nog een extra 100m³/ha verharde oppervlakte buffering met vertraagde afvoer te voorzien Op deze manier zal het project geen effecten hebben op het overstromingsgevoelig gebied Gezien deze maatregelen wordt er ruim voldaan aan de gewestelijke verordening hemelwater (zie bijlage bouw aanvraag) Er wordt een hemelwaterput van 10 000l geplaatst, uitgerust met een operationele pompinstallatie, deze loopt over in een infiltratievoorziening met een bufferbekken van 203 805l met een infiltratieoppervlakte van 248m² Er wordt een pomp voorzien ivv vertraagde afvoer met een debiet 9 35l/s Uit de verleende stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen blijkt verder dat de aanvraag in overeenstemming is met de doelstellingen en beginselen van het Decreet Integraal Waterbeleid en gunstig wordt geadviseerd door de dienst Waterbeleid van de Provincie Antwerpen alsook door de Cel Integraal Waterbeheer van de stad Lier mits de eerbiediging van een aantal voorwaarden, waaraan wordt voldaan

De verwijzing van beroepende partij naar het PRUP 'Bogerse Velden' van 2006 is niet relevant Het plangebied ligt ten zuiden van het project en heeft geen effect op het voorwerp van de aanvraag

⇒ **De vermeende waterhinder kan niet leiden tot een schorsing van het bestreden besluit.**

De vermeende **waardevermindering** betreft geen rechtmatig nadeel Bovendien moet er op worden gewezen dat verzoekende partij tenmidden van een industriezone woonachtig is

Bovenstaande uiteenzetting duidt dat verzoekende partij op geen enkele wijze de vermeende hinder en/of nadelen volgend uit het project aannemelijk maakt. A fortiori moet er op worden gewezen dat verzoekende partij zelfs manifeste onwaarheden vermeldt in haar uiteenzetting. Verzoekende partij tracht uw Raad te misleiden.

Op geen enkele wijze kan de aangehaalde hinder leiden tot schorsing van het bestreden besluit.

”

Beoordeling door de Raad

1

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bepaalt dat bij de Raad een beroep kan worden ingesteld door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden door de bestreden vergunningsbeslissing

Het volstaat dat een verzoekende partij aannemelijk maakt dat het risico bestaat op het ondervinden van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden beslissing. Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist niet dat het bestaan van de aangevoerde hinder en nadelen met onomstotelijke zekerheid moet vaststaan zodat het volstaat dat het risico voldoende aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij is eigenaar en bewoner van een woning die deels paalt aan de bouwplaats. Zij stelt dat zij uitzicht heeft op de bouwplaats en maakt aannemelijk dat zij minstens vanuit haar tuin visuele hinder kan ondervinden door de vergunningsbeslissing van 20 februari 2017, die ingevolge de bestreden beslissing haar rechtskracht herneemt. De verzoekende partij vreest verder te worden geconfronteerd met geluidshinder en een gevaarlijke verkeerssituatie door het bijkomend verkeer en vreest grondige problemen met de waterhuishouding door de verhardingsgraad van het terrein.

De verzoekende partij toont daarmee voldoende aan dat zij hinder en nadelen kan ondervinden van de bestreden beslissing waarbij haar administratief beroep onontvankelijk wordt verklaard. Het belang van de verzoekende partij is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of haar administratief beroep door verwerende partij al dan niet terecht omwille van de laattijdigheid onontvankelijk werd verklaard.

De exceptie wordt verworpen.

2

Uit het dossier blijkt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid regelmatig is ingesteld. Er worden voor het overige geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

1

De verzoekende partij omschrijft de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing van de tenuitvoerlegging als volgt

“

Mabo Lifting heeft de werken reeds opgestart nog voordat zij haar vergunning heeft uitgehangen. Op het terrein werden al uitgravingen gedaan en funderingen gestoken en vervolgens werd het hele terrein opgehoogd.

Op 3 mei 2018 stelde de raadsman van de verzoekende partij Mabo Lifting in gebreke om deze werken onmiddellijk te stoppen aangezien zij de vergunning nooit had uitgehangen en dus niet mocht gebruiken (stuk 6). De stad Lier bevestigde tot driemaal toe uitdrukkelijk dat deze vergunning nooit heeft uitgehangen (stuk 3 a, b, c).

Zoals hoger uiteengezet werd een beroepsprocedure opgestart bij de Deputatie van zodra de verzoekende partij kennis had van de vergunning, en werd het beroep nogmaals ingediend toen de aanvrager alsnog overging tot het uithangen van de vergunning op 28 mei 2018. De Deputatie heeft het beroep onontvankelijk verklaard en na de beroepsprocedure bij de Deputatie heeft Mabo Lifting de werken onmiddellijk hervat.

Op 5 september 2018 is de aangetekende zending van de Deputatie aangekomen met kennisgeving van de bestreden beslissing. Op diezelfde dag (nog voordat de post was aangekomen bij de verzoekende partij), was de werf al opgestart, staat er een zeer grote kraan en een bulldozer en lagen er allemaal silex-panelen (prefab) klaar. Tegen de avond waren de eerste balken al verankerd.

Om 7u00 's ochtends op 6 september 2018 zijn de werken opnieuw verdergezet.

Hieruit blijkt de intentie van Mabo Lifting om de werken zo snel als mogelijk te realiseren en niet de uitkomst van een gewone schorsingsprocedure en nog minder van een vernietigingsprocedure te zullen afwachten.

De hoogdringendheid is voldoende aangetoond.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 40 §§ 2 en 3 van het DBRC-decreet en artikel 56 § 1, 3° Procedurebesluit geeft de verzoekende partij een uiteenzetting van de redenen waarom de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is.

Verzoeker kan er geen vertrouwen in hebben dat de vergunninghouder de uitkomst van de vernietigingsprocedure, en zelfs niet van de schorsingsprocedure zal afwachten. De uitkomst van een gewone schorsingsprocedure laat gemiddeld 6 à 7 maanden op zich wachten.

Wat betreft de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid, komt het aan de verzoekende partij om aan te tonen dat een gewone schorsingsprocedure ondoelmatig is in het licht van de aangevoerde nadelige gevolgen. De verzoekende partij moet derhalve aannemelijk maken dat zelfs het op diligente wijze opstarten van een gewone schorsingsprocedure geen baat kan brengen, precies omdat de uitvoering van de bestreden beslissing in een uiterst korte tijd kan geschieden en de aangevoerde nadelige gevolgen zich op korte termijn zullen realiseren (zie bv RvVb 18 december 2017, nr RvVb/UDN/1718/0350).

Op de verzoekende partij rust de bewijslast om niet alleen het bestaan van de aangevoerde nadelige gevolgen aan te tonen, maar tevens aannemelijk te maken dat de aard ervan of de zwaarwichtigheid, de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen verantwoorden (RvVb 18 december 2017, nr RvVb/UDN/1718/0350).

Uit dit uitzonderlijk karakter vloeit tevens voort dat de verzoekende partijen diligent moeten handelen, in functie van de aanvang van de werken, of wanneer de werken op zeer korte termijn kunnen gerealiseerd worden. De verzoekende partijen evenwel geen 'onherstelbare' schadelijke gevolgen of schade aantonen (RvVb 9 november 2017, nr RvVb/UDN/1718/0695).

De vaststelling dat een aanvang werd genomen met de uitvoering van de bestreden beslissing gecombineerd met het feit dat het bijgebouw op korte termijn kan voltooid worden, staft de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid (RvVb 26 maart 2018, nr RvVb/UDN/1718/0695).

De gevels van de loods zijn voorzien in gewassen silexpanelen gecombineerd met gladde betonpanelen.

De prefabwanden om de loods op te trekken zijn op 5 september 2018 (voordat de bestreden beslissing ontvangen was) al afgeleverd op de site en de werken zijn volop aan de gang.

Het is algemeen gekend dat de oprichting van een loods in prefab dagen hooguit enkele dagen in beslag neemt. Op het einde van de eerste dag (5 september 2018) dat de werken opnieuw zijn aangevat, stonden de betonnen pijlers om de prefab elementen al recht.

*Situatie op 5 september 2018 – dag van ontvangst van de bestreden beslissing
[afbeeldingen]*

Het zal slechts een kwestie van enkele dagen zijn voordat de prefab betonnen wanden er zijn tussen geschoven en de loods gerealiseerd is. De visuele hinder is nu reeds een feit. Door de betonnen platen ertussen te schuiven, zal de visuele hinder definitief een feit zijn en is het uitzicht van de verzoekende partij van op diens perceel definitief verloren en vervangen door een grijze massieve blinde muur van 10 m hoog en 90 m diep.

De woning van de verzoekende partij is slechts 6,4 m hoog. De loods wordt 90 m diep en maar liefst 10 m hoog. Nergens in de omgeving zijn dergelijke hoge gebouwen terug te vinden, behalve de loods van Mabo aan de overzijde [afbeelding]

Verzoekende partij zal dus te maken krijgen met een blinde grijze prefabmuur van 90 m diep en 10 m hoog, bijna dubbel zo hoog als zijn eigen woning. De loods zal over de hele diepte van zijn perceel lopen en het uitzicht op de weiden dat de verzoekende partij nu heeft, wegnemen.

De visuele hinder is al deels een feit ondertussen, doordat de werken op 6 september 2018 verder zijn gegaan. De situatie (foto genomen vanop het perceel van de verzoekende partij) ziet er op het moment van het indienen als volgt uit:

De constructiepalen werden intussen nog verder opgesteld en al aan elkaar verbonden met een soort van dwarsbalk. Het zal een kwestie van dagen zijn voordat de loods helemaal is opgericht.

Uit het voorgaande blijkt dat de vergunninghouder zeer snel te werk gaat en niet van plan is de uitkomst van zelfs maar de gewone schorsingsprocedure af te wachten en dat de visuele hinder reeds deels gerealiseerd is.

De uiterst dringende noodzakelijkheid staat vast

”

2

De eerste tussenkomende partij antwoordt

“

Verzoekende partij motiveert haar verantwoording omtrent de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel vanuit de vermeende visuele hinder

*Zoals reeds eerder aangehaald heeft tussenkomende partij de werken in uitvoering van haar vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen dd 20 februari 2017 gestart begin 2018, doch gestaakt ten gevolge van het ingestelde beroep (ten einde diligent te handelen). Het staken van de werken heeft tussenkomende partij al veel geld gekost aan verdragingsboetes t a v de aannemer (STUK 7). Op het ogenblik dat het besluit van de deputatie van 9 augustus 2018 werd ontvangen op 5 september 2018, is tussenkomende partij onmiddellijk overgegaan tot aanplakking van de vergunning (STUK 16) en heeft de aannemer de opdracht gegeven te starten met de werken (STUK 17). **Uit de onderstaande fotoreportage blijkt dat de realisatie van de loods al ver gevorderd is (STUK 17). Het ijzeren geraamte is nagenoeg geheel opgetrokken en betonplaten werden geplaatst.** [afbeeldingen]*

De loods ter hoogte van verzoekende partij werd reeds opgetrokken. Het nadeel dat verzoekende partij vermeent te hebben, heeft zich zodoende al gemanifesteerd. Dat wordt door verzoekende partij bevestigd. Verzoekende partij stelt op blz 21 van haar verzoekschrift “De visuele hinder is nu reeds een feit”

*Aangezien verzoekende partij zelf aangeeft dat het nadeel zich heeft gerealiseerd, dient te worden vastgesteld dat de vordering tot **schorsing bij UDN doelloos is geworden**. De Raad kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alleen bevelen wanneer dat voor de verzoekende partij een nuttig effect heeft, anders is er geen*

uiterst dringende noodzakelijkheid meer (RvVb 7 juni 2017, RvVb/UDN/1617/0926 en RvVb 20 juni 2017, RvVb/UDN/1617/0968)

In voorliggend dossier heeft het vermeend nadeel zich al gerealiseerd. Zo wordt tot twee maal toe bevestigd in het verzoekschrift van verzoekende partij. De vordering tot schorsing bij UDN moet zodoende worden afgewezen.

*Bovenal moet worden gewezen op wat reeds werd uiteengezet onder deel V 2.2 aangaande de visuele hinder (aangezien verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid énkél motiveert vanuit de vermeende visuele hinder). **Verzoekende partij zal geen visuele hinder ondervinden**, zo blijkt eens te meer uit de fotoreportage. Verzoekende partij stelt "haar uitzicht over de weiden te zullen verliezen", doch verzoekende partij heeft op heden géén uitzicht over de weiden ten gevolge van de bestaande groenbuffer. Evenmin zal de loods zichtbaar zijn vanop haar perceel, ten gevolge van de bestaande groenbuffer [afbeeldingen].*

De schorsing bij UDN dient te worden afgewezen.

”

Beoordeling door de Raad

1

De verzoekende partij die zich op uiterst dringende noodzakelijkheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid onder meer in dat de verzoekende partij aantoont dat de zaak uiterst dringend noodzakelijk is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing, zoals bedoeld in artikel 40, §1 DBRC-decreet. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt van de verzoekende partij verwacht dat zij met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig beïnvloed.

2

De bestreden beslissing heeft betrekking op de oprichting van een opslagloods van 23 meter op 90 meter en met een kroonlijsthoogte van tien meter die naar de achterzijde toe verlaagt naar negen meter. Het perceel dat eigendom is van de verzoekende partij bevindt zich aan de rechterzijde van de gevraagde opslagloods.

Het met de bestreden beslissing onontvankelijk verklaren van het administratief beroep van de verzoekende partij heeft tot gevolg dat de beslissing van het college van burgemeester en

schepenen van de stad Lier waarmee een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van de opslagloods, verder kan worden uitgevoerd

Mede gelet op de omvang van de loods, de inplanting en orientatie ervan ten opzichte van het perceel en de woning van de verzoekende partij, komen de door de verzoekende partij aangehaalde nadelige gevolgen, en met name de visuele hinder die het project voor haar zal realiseren, op het eerste gezicht voldoende zwaarwichtig over. De omstandigheid dat een deel van de gevraagde werken reeds werd uitgevoerd, doet aan die vaststelling geen afbreuk. Eenzelfde vaststelling moet worden gemaakt met betrekking tot het gegeven dat het perceel van de verzoekende partij ter hoogte van de woning wordt afgeschermd door een groenscherm. Dat neemt immers niet weg dat de verzoekende partij vanuit de achterzijde van haar perceel wel een zicht heeft op de bouwplaats.

Er kan in redelijkheid ook niet worden betwist dat het resultaat van een gewone schorsingsprocedure of een vernietigingsprocedure in de gegeven omstandigheden niet kan worden afgewacht. De eerste tussenkomenende partij is sinds de betekening van de bestreden beslissing op 5 september 2018 gestart met de bouwwerken. De verzoekende partij maakt in haar uiteenzetting aannemelijk, en dit wordt ook gestaafd door de foto's van de stand van de werken die zijn neergelegd ter zitting, dat door onder meer het gebruik van prefab betonnen wanden de opslagloods snel volledig zal zijn opgericht. In die zin zal een gewone schorsingsvordering of een vernietigingsprocedure niet meer doelmatig zijn om de aangevoerde visuele hinder te voorkomen.

De verzoekende partij kan tot slot geen gebrek aan diligentie worden verweten. De bestreden beslissing werd haar en de eerste tussenkomenende partij op 5 september 2018 betekend. Nadat de verzoekende partij vaststelde dat de eerste tussenkomenende partij op dezelfde dag nog met het uitvoeren van de werken is gestart, heeft zij de daaropvolgende dag meteen de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld.

3

Er is dan ook voldaan aan de in artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond.

B. Ernstige middelen – eerste middel

Standpunt van de partijen

1

In eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47:21, §3 VCRO, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (verder: Motiveringswet), en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Zij licht dit toe als volgt:

“

Toelichting bij het middel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat het beroep onontvankelijk is omdat het niet zou zijn ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de aanplakking

En doordat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat de aanplakking door de aanvrager correct is gebeurd, hoewel de stad Lier tot drie maal toe heeft bevestigd dat er geen

aanplakking is gebeurd én de verzoekende partij 27 getuigenverklaringen heeft bijgebracht die bevestigen dat er geen aanplakking is gebeurd,

En doordat *de bestreden beslissing stelt dat de aanvrager 'geldige bewijsstukken' bijbrengt die het niet afleveren van een attest van aanplakking in vraag stellen - zijnde twee getuigenverklaringen van cliënten van de aanvrager - maar anderzijds de 27 getuigenverklaringen die de beroepende partij (thans verzoekende partij) bijbrengt en die stellen dat de vergunning niet werd uitgehangen, afwijst*

En doordat *de bestreden beslissing oordeelt dat het beroep onontvankelijk is ingediend want niet binnen de termijn, hoewel de aanvrager zelf op 28 mei 2018 overging tot aanplakking en de beroepende partij (thans de verzoekende partij) veiligheidshalve nogmaals haar beroep indiende bij de Deputatie binnen deze dertigdagen termijn*

En doordat *de bestreden beslissing tegenstrijdigheden bevat daar zij enerzijds het beroep van Paulien Van de Putte ontvankelijk verklaart, en verderop dit beroep afwijst als onontvankelijk*

Terwijl *artikel 47:21 § 3 VCRO bepaalt dat de beroepstermijn voor de belanghebbende derde pas begint te lopen de dag na de startdatum van de aanplakking, die in casu niet is gebeurd in 2017, maar pas op 28 mei 2018,*

En terwijl *de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet voorschrijven dat een beslissing uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd en dat deze motivering afdoende moet zijn, hoewel de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat, en geen uitleg verschaft waarom twee getuigenverklaringen van cliënten van de aanvrager meer rechtsgeldig zouden zijn dan 27 getuigenverklaringen van omwonenden,*

En terwijl *het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat beslissingen worden genomen op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten, en hoewel de vergunningaanvrager in deze er niet in slaagt om aan te tonen dat de vergunning heeft uitgehangen, én er 3 schriftelijke bevestigingen van de stad Lier én 27 getuigenverklaringen worden bijgebracht van het tegendeel, de bestreden beslissing toch voortgaat op de verklaringen van de vergunningaanvrager,*

En terwijl *er geen enkele deugdelijke en redelijke motivering wordt gegeven waarom het beroep buiten de termijn zou zijn ingesteld, terwijl de aanplakking door de vergunninghouder niet is bewezen én door de stad Lier en 27 getuigen wordt tegengesproken,*

En terwijl *de materiele motiveringsplicht vereist dat er rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, terwijl de bestreden beslissing ter weerlegging van de 27 getuigenverklaringen zich beperkt tot volgende stelling 'beroepers hebben verklaringen/handtekeningen bijgebracht van personen die stellen dat ze het niet hebben zien uithangen. Deze verklaringen sluiten echter niet uit dat de aanplakking wel degelijk werd uitgehangen, maar stellen dat deze aanplakking niet werd opgemerkt door deze personen'*

Zodat *de bestreden beslissing niet kon overgaan tot het onontvankelijk verklaren van het beroep van de verzoekende partij, maar moest overgaan tot een onderzoek ten gronde van het dossier*

Uiteenzetting van het middel

Verzoekende partij verwijst naar haar feitenrelaas voor de chronologische uiteenzetting van de indiening van haar beroep(en)

De bestreden beslissing verklaart het beroep onontvankelijk omdat het niet zou zijn ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de aanplakking. Nochtans is er geen aanplakking gebeurd en werd dit duidelijk aangetoond.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van Uw Raad heeft het gebrek aan een aanplakking tot gevolg heeft dat de beroepstermijn zelfs niet begint te lopen. Om die reden werd het beroep door de verzoekende partij nogmaals ingediend tijdens de aanplakking vanaf 28 mei 2018.

“Het gebrek aan een aanplakking overeenkomstig de bepalingen van het VCRO heeft tot gevolg dat de beroepstermijn voor een belanghebbende derde niet aanvangt. Het feit dat de verzoekende partij in haar beroepsschrift uitging van de datum van aanplakking op 3 februari 2012 en argumenteerde dat de beroepstermijn pas begint te lopen de dag na het einde van de periode van aanplakking, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond” (RvVb, nr A/2013/0081, 19 februari 2013 – eigen nadruk)

De verzoekende partij heeft zich geïnformeerd bij de stad Lier die tot drie maal toe bevestigd dat er geen aanplakking is gebeurd, en dat zij derhalve geen attest van aanplakking heeft afgeleverd (stukken 3a, 3b, 3c)

“Wij hebben uw aanvraag goed ontvangen. Wij kunnen hiermee bevestigen dat we voor dit dossier geen “startdatum van aanplakking” hebben ontvangen. Daaruit kunnen we opmaken dat de bekendmaking niet werd uitgehangen. Indien we geen “startdatum van aanplakking” ontvangen bezorgen wij geen attest van aanplakking aan de aanvrager.”

De verzoekende partij stelt beroep in bij de Deputatie binnen de termijn van dertig dagen nadat zij kennis heeft genomen van de vergunningsbeslissing (d1 op 16 mei 2018)

Vervolgens gaat de vergunninghouder alsnog over tot de aanplakking van de beslissing op 28 mei 2018. De verzoekende partij dient nogmaals beroep in binnen de termijn van dertig dagen na de aanplakking op 26 juni 2018.

De bestreden beslissing verwijst naar een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dd 22 november 2016 waarbij zij onvolledig citeert dat het attest van aanplakking niet het enige bewijsmiddel mag zijn om de regelmatigheid van de aanplakking aan te tonen. Datzelfde arrest stelt nochtans uitdrukkelijk dat ingeval van twijfel over de correcte aanplakking, die volgens de Raad met verschillende bewijsmiddelen kan worden aangetoond, deze twijfel moet worden uitgelegd in het voordeel van de belanghebbende derde, om diens rechten te vrijwaren.

“De Raad stelt dan ook op het eerste gezicht vast dat er gegronde twijfel bestaat omtrent (de datum van) de (regelmatige) aanplakking, en dat er (onder meer ingevolge de ontstentenis van repliek van verwerende partij en van de aanvrager) niet kan worden uitgesloten dat er in casu op 3 februari 2016 (nog) geen (regelmatige) aanplakking was gebeurd. Gelet op het belang van een afdoende bewijs van (de datum van) de (regelmatige)

aanplakking om de rechten van derde belanghebbenden te vrijwaren, dient deze gegronde twijfel te spelen in het voordeel van verzoekende partij” (RvVb 22 november 2016, nr RvVb/S/1617/0340)

De aangehaalde rechtspraak ondersteunt dus op geen enkele manier de bestreden beslissing om het beroep onontvankelijk te verklaren, integendeel, de twijfel die is ontstaan over de regelmatigheid moet, volgens datzelfde arrest, net in het voordeel van de verzoekende partij worden uitgelegd. De bestreden beslissing is derhalve onzorgvuldig en incorrect gemotiveerd.

De stad Lier heeft daarenboven tot driemaal toe uitdrukkelijk bevestigd dat er geen aanplakking heeft plaatsgevonden en dat zij geen verklaring op eer heeft ontvangen. Dit gegeven wordt nergens mee betrokken in de beoordeling van de bestreden beslissing.

De ‘geldige bewijsstukken’ van de aanvrager waar de bestreden beslissing naar verwijst, worden niet nader gespecificeerd in de bestreden beslissing. Pas na aandringen heeft de verzoekende partij kopie bekomen van de twee getuigenverklaringen die hiermee worden bedoeld. Klaarblijkelijk werd door Mabo Lifting door twee van haar klanten een getuigenverklaring bijgebracht. Het betreft een verklaring op eer van dhr Frank Celis en dhr Kristof Nijs. Zij stellen dat er een mededeling zou hebben uitgehangen dat de vergunning aan Mabo Lifting was verleend, vanaf 23 maart 2017. Slechts één van beiden woont in de straat. Deze gelegenheidsverklaringen zijn volgens de bestreden beslissing voldoende om te bewijzen dat er een aanplakking zou zijn gebeurd op 23 maart 2018. Andere bewijzen zijn door Mabo Lifting niet bijgebracht, zelfs geen foto van de beweerd uitgehangen bekendmaking. De echtheid van de verklaringen op eer met startdatum van aanplakking, die nu pas door de zaakvoerders van Mabo Lifting zijn bijgebracht, wordt ernstig in vraag gesteld.

Verzoekende partij heeft tegenbewijzen verzameld. Naast de officiële bevestiging (tot drie maal toe!) van de stad Lier dat er geen aanplakking heeft plaatsgevonden, heeft zij maar liefst 27 getuigenverklaringen kunnen verzamelen met de bevestiging dat er geen aanplakking is gebeurd in 2017.

Deze verklaringen werden overgemaakt aan de Deputatie in de schriftelijke nota van 31 juli 2017. Tegen de twee verklaringen die Mabo Lifting door haar klanten heeft laten opstellen, staan dus 27 andersluidende verklaringen van omwonenden, de directeur en leerkrachten van de Steinerschool en ouders die hun kinderen dagelijks ophalen aan de schoolpoorten van de Steinerschool.

Een zorgvuldig handelende overheid kon niet tot de vaststelling komen dat de aanplakking toch zou hebben uitgehangen, maar niet zou zijn opgemerkt door 27 andere personen.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

Uit de motivering van de bestreden beslissing volgt dat de elementen en bewijsstukken die de verzoekende partij heeft bijgebracht, zijnde drie bevestigingen van stad Lier en 27 getuigenverklaringen, niet mee werden betrokken in de beoordeling, minstens niet op een correcte manier werden beoordeeld.

De ‘geldige bewijsstukken’ van de aanvrager waar de bestreden beslissing naar verwijst, worden niet nader gespecificeerd in de bestreden beslissing (het blijkt dus om twee getuigenverklaringen te gaan afgelegd door twee klanten van Mabo Lifting NV).

Er is geen sprake van een redelijke beoordeling waarbij enkel waarde wordt gehecht aan 2 genegenheidsattesten en niet aan objectieve vaststellingen van de stad Lier (tot drie maal toe) en aan 27 verklaringen van omwonenden, de directeur van de aanpalende Steinerschool en ouders die hun kinderen dagelijks afzetten aan de schoolpoort en komen ophalen

Bovendien is de motivering ook strijdig in zoverre zij het beroep van Paulien van de Putte in eerste instantie als 'ontvankelijk beschouwd', om vervolgens te oordelen dat het beroep onontvankelijk is

Uw Raad stelt in haar rechtspraak dat in geval van twijfel over een juiste aanplakking, deze in het voordeel van de verzoekende partij moet spelen

"Hoewel verzoekende partij (afdoende) aantoont dat er aan het attest van aanplakking, ingevolge de ontstentenis van noodzakelijke (zorgvuldige) controle van (regelmatige) aanplakking, geen bewijswaarde (van de datum van aanplakking) kan worden toegekend in de zin van artikel 4719, § 2, lid 2 VCRO (met het oog op de beoordeling van de termijn in artikel 4721, § 3, 3° VCRO), legt zij geen (begin van) bewijs voor dat de aanplakking door de aanvrager niet dan wel op een ander tijdstip gebeurde dan vermeld in het attest. De Raad oordeelt evenwel dat de bewijslast in hoofde van verzoekende partij niet zover reikt dat zij (het juiste tijdstip van) de (regelmatige) aanplakking moet aantonen, gezien dit voor haar feitelijk onmogelijk is op het ogenblik van het indienen van haar beroepschrift, terwijl (de datum van) de (regelmatige) aanplakking in casu niet blijkt uit de voorliggende stukken

De Raad stelt dan ook op het eerste gezicht vast dat er gegronde twijfel bestaat omtrent (de datum van) de (regelmatige) aanplakking, en dat er (onder meer ingevolge de ontstentenis van repliek van verwerende partij en van de aanvrager) niet kan worden uitgesloten dat er in casu op 3 februari 2016 (nog) geen (regelmatige) aanplakking was gebeurd. Gelet op het belang van een afdoende bewijs van (de datum van) de (regelmatige) aanplakking om de rechten van derde belanghebbenden te vrijwaren, dient deze gegronde twijfel te spelen in het voordeel van verzoekende partij. (RvVb, 22 november 2016, nr. RvVb/S/1617/0340 – eigen nadruk)

Daarnaast en in dezelfde lijn, is het vaste rechtspraak van de Raad dat de bewijslast voor een onregelmatige aanplakking niet bij de verzoekende partij mag worden gelegd

"De verwerende partij legt ten onrechte de bewijslast van de niet-aanplakking bij de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de aanplakking van de vergunningsbeslissing niet blijkt uit het administratief dossier, minstens dat er gegronde twijfel bestaat over de datum van aanplakking.

Tegenover de verklaring op eer staat immers de bewering van de verzoekende partij als belanghebbende derde dat de aanplakking niet is gebeurd, minstens niet is gebeurd overeenkomstig de bepalingen van artikel 4719, § 2 VCRO, en zij pas op 3 mei 2011 onrechtstreeks vernomen heeft dat een regularisatievergunning verleend was. De verwerende partij schendt bijgevolg artikel 4719, § 2 VCRO door het administratief beroep onontvankelijk te verklaren. (RvVb, nr. A/2014/0726, 21 oktober 2014 – eigen nadruk)

De Raad wijst in haar vaste rechtspraak eveneens op van essentieel belang om de rechten van derden te vrijwaren d m v een regelmatige aanplakking

"Gelet op de relatief korte vervaltermijn voor belanghebbende derden om administratief beroep in te stellen, is de regelmatige aanplakking van de mededeling

die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, gedurende de volledige termijn van 30 dagen van essentieel belang om hun rechten te vrijwaren. De aanplakking is bij ontstentenis van betekening van de vergunningsbeslissing immers in beginsel de enige mogelijkheid voor belanghebbende derden om kennis te nemen van een vergunningsbeslissing. Indien de regelmatigheid van de aanplakking, en daarmee rechtstreeks verbonden de startdatum van de beroepstermijn, door een belanghebbende derde wordt betwist, draagt laatstgenoemde de bewijslast

De verzoekende partijen dienen derhalve aannemelijk te maken dat de aanplakking niet gebeurde conform artikel 4.7.19, § 2 VCRO en daarbij concrete elementen aan te voeren die wijzen op de onregelmatigheid van de aanplakking dan wel van het attest van aanplakking” (RvVb, nr RvVb/A/1516/1339, 5 juli 2016- eigen nadruk)

De bestreden beslissing druist lijnrecht in tegen deze rechtspraak en legt ten onrechte de bewijslast dat er geen aanplakking is geweest, bij de verzoekende partij. De bestreden beslissing gaat nog verder door de bewijzen en stukken die de verzoekende partij bijbrengt, op een totaal onzorgvuldige wijze te beoordelen

“Beroepers hebben verklaringen/handtekeningen bijgebracht van personen die stellen dat ze het niet hebben zien uithangen. Deze verklaringen sluiten echter niet uit dat de aanplakking wel degelijk werd uitgehangen, maar stellen dat deze aanplakking niet opgemerkt werd door deze personen ”

Geen enkele zorgvuldige overheid geplaatste in dezelfde omstandigheden zou tot deze beoordeling zijn gekomen

In casu is het recht van de verzoekende partij als belanghebbende derde (en bovendien ook van andere belanghebbende derden) om beroep in te dienen bij de Deputatie geschonden, doordat er geen aanplakking is gebeurd. Ten bewijze daarvan brengt de beroepende partij drie bevestigingen van de stad Lier bij waaruit volgt dat de bekendmaking niet heeft uitgehangen, én 27 getuigenverklaringen waaruit volgt dat er geen aanplakking is gebeurd. Bovendien blijkt uit het gegeven dat Mabo Lifting zelf op (volgens haar) 28 mei 2018 alsnog overging tot aanplakking, dat er initieel geen aanplakking is gebeurd

Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat er geen aanplakking gebeurd in 2017. Pas op 20 april 2018 nam de beroepende partij kennis van de vergunning. Pas op 28 mei 2018 (volgens Mabo Lifting) werd een mededeling dat de vergunning is verleend uitgehangen. Het beroep werd twee maal tijdig ingediend. Enerzijds binnen de termijn van dertig dagen na kennisgeving, m.n. op 16 mei 2018, anderzijds binnen de termijn van dertig dagen van aanplakking, m.n. op 26 juni 2018. Het beroep is aldus op ontvankelijke wijze ingesteld

De bestreden beslissing kan niet rechtmatig besluiten dat het beroep van de verzoekende partij onontvankelijk werd ingediend

Het eerste middel is ernstig en gegrond

”

“

Tussenkomenende partij wenst in de eerste plaats te verwijzen naar het feitenrelaas onder deel IV 2 aangaande de aanplakking van de vergunning, afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van 20 februari 2017

Het bestreden besluit omvat een zeer duidelijke motivering omtrent de conclusie dat het administratief beroep van verzoekende partij niet ontvankelijk is

Dat het bestreden besluit niet voldoende uitleg verschaft waarom het beroep niet ontvankelijk is, is manifest foutief Verwerende partij oordeelt duidelijk dat (a) er een ingevulde en ondertekende mededeling van aanplakking wordt aangeleverd, (b) twee getuigenverklaringen worden aangeleverd waarin de aanplakking op 23 maart 2017 wordt bevestigd, (c) het attest van aanplakking niet het enige bewijsmiddel vormt omtrent de regelmatige aanplakking verwijzend naar de rechtspraak van uw Raad, en (d) het enige wat de 27 bijgebrachte verklaringen van verzoekende partij bijbrengt is dat de ondertekenaars van de petitie bevestigen “geen aanplakking gezien te hebben” wat geenszins uitsluit dat de bekendmaking wel degelijk werd aangeplakt

- ⇒ **Het bestreden besluit omvat zodoende zeer duidelijk de motivering op basis waarvan verwerende partij tot het oordeel is gekomen dat het beroep onontvankelijk is. De beoordeling van verwerende partij is geenszins foutief of kennelijk onredelijk.**

Verzoekende partij houdt voor dat de door haar aangeleverde bewijsmiddelen aantonen dat de conclusie van verwerende partij (en de PSA) foutief is Verzoekende partij stelt in eerste instantie dat de stad Lier “tot drie maal toe bevestigt dat er geen aanplakking is gebeurd” Deze stelling is manifest foutief. Het enige wat de stad Lier tot drie maal toe bevestigt is dat zij geen verklaring op eer zou hebben ontvangen van de aanvrager, en zij daaruit opmaken dat er geen bekendmaking werd uitgehangen (stuk 3a, b en c verzoekende partij). In de betreffende berichten stelt de stad dus de verklaring op eer van de aanvrager omtrent de aanplakking op 23 maart 2017 niet te hebben ontvangen. Om die reden, en om die reden alleen, concludeert de stad dat de bekendmaking niet werd uitgehangen en ze zodus geen attest van aanplakking kan afleveren. De stad heeft geenszins een controle ter plaatse uitgevoerd, noch enig ander bewijs dat de aanplakking niet zou zijn gebeurd

- ⇒ **De stad “bevestigt” dus geenszins “uitdrukkelijk” dat er geen aanplakking is gebeurd. Het enige wat de stad Lier, tot 3 maal toe, bevestigt is dat zij geen verklaring op eer omtrent de start van de aanplakking hebben ontvangen en daaruit opmaken dat de bekendmaking niet werd uitgehangen.**

De berichtgeving vanuit de stad heeft zodoende niet de draagwijdte die verzoekende partij, op misleidende wijze, er aan poogt te geven

Tussenkomenende partij levert de nodige bewijzen ten einde de aanplakking te bewijzen. De brief met de kennisgeving van de vergunning werd op 15 maart 2017 verzonden aan de aanvrager en zodus ten vroegste ontvangen op 16 maart 2017. De bekendmaking van de vergunning werd op 23 maart 2017, binnen de ordetermin van 10 dagen na ontvangst van de vergunning, aangeplakt (STUK 8). Dat de aanplakking

vanaf 23 maart 2017 werd uitgevoerd wordt niet alleen bevestigd door (1) de aanvrager (STUK 9) zelf, maar tevens (2) door diegene die de aanplakking heeft uitgevoerd (STUK 10) en tenslotte (3) door onafhankelijke getuigen (STUK 11) die verklaren dat de bekendmaking van de vergunning heeft uitgehangen. In de eerste verweernota werden door tussenkommende partij twee onafhankelijke getuigenissen bijgebracht, in de aanvullende nota nog eens drie extra (STUK 11). Zoals hieronder wordt uiteengezet is het de taak en de verantwoordelijkheid van de stad Lier om controle uit te voeren op de aanplakking. Het feit dat de stad Lier hiernaan tekortgeschoten is, kan niet aan de aanvrager worden verweten.

⇒ **Verwerende partij beoordeelt terecht de overige bewijsstukken ten einde na te gaan of er effectief tot aanplakking is overgegaan.**

In de eerste plaats moet worden gewezen op de decretale grondslag voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de stad aangaande de controle van de aanplakking van de bekendmaking van de vergunning. Deze verantwoordelijkheid blijkt duidelijk uit artikel 4.7.19, §2, 2e lid VCRO waarin wordt gesteld

“de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde erover waakt dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen ”

De verantwoordelijkheid van de stad in het kader van de controle van de aanplakking wordt ook uitdrukkelijk bevestigd in de parlementaire voorbereidingen bij de VCRO en in de rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. In de parlementaire voorbereiding bij de VCRO wordt uitdrukkelijk benadrukt dat “het wenselijk is dat op de aanplakingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt georganiseerd”. De RvVb stelde o m in haar arrest van 16 september 2014 in zeer duidelijke bewoordingen

“Het behoort tot de taak van de gemeentelijke overheid om erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen na ontvangst van de vergunningsbeslissing en de nodige vaststellingen te doen met betrekking tot deze aanplakking en deze op te nemen in een attest van aanplakking ”

*Uit bovenstaande blijkt duidelijk de exclusieve bevoegdheid en verantwoordelijkheid van de gemeente met betrekking tot de controle van de aanplakking van de bekendmaking van een vergunning. **Dat de gemeentelijke overheid zich louter baseert op een verklaring op eer van de aanvrager als enige element ter controle van de aanplakking, is niet voldoende**. De rechtspraak is daarin duidelijk. In een arrest van 22 november 2016 heeft de Raad in zeer heldere bewoording gesteld dat indien de verklaring op eer louter en alleen wordt opgemaakt op basis van een verklaring op eer van de aanvrager, het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. De taak om te ‘waken’ over de aanplakking conform artikel 4.7.19, §2, 2de lid VCRO houdt meer in dan louter zich baseren op een verklaring van de aanvrager.*

Het moet worden benadrukt dat de rechten van eventuele derden niet werden geschonden, aangezien er effectief tot aanplakking werd overgegaan. Tussenkommende partij brengt daar afdoende bewijsmiddelen voor bij, met name verschillende getuigenverklaringen. De bewijsmiddelen (getuigenverklaringen) vormen een rechtmatig bewijs om de aanplakking van de bekendmaking van de vergunning te bewijzen. Zo stelde de Raad in het reeds eerder geciteerde arrest van 22 november 2016

“Het attest van aanplakking in de zin van artikel 4 7 19, §2, 3° VCRO vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de datum van) de (regelmatige) aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enige mogelijke bewijsmiddel, zoals onder meer blijkt uit de vaststelling dat artikel 4 7 21, §3, 3° VCRO niet expliciet verwijst naar artikel 4 7 19, §2, 3° VCRO De (datum van) (regelmatige) aanplakking kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door verwerende partij (in tegenstelling tot haar standpunt in de bestreden beslissing) moeten worden geevalueerd Dit kan onder meer noodzakelijk zijn indien de bewijswaarde van het attest van aanplakking (en de daarin opgenomen datum van aanplakking) op basis van andere (bewijs)stukken in vraag wordt gesteld, doordat de gemeente heeft nagelaten om een geldig (en bewijskrachtig) attest van aanplakking op te maken (waardoor de rechtszekerheid in het gedrang kan komen) ”
(eigen accentuering)

De hierboven geciteerde rechtspraak is vaststaande rechtspraak In een arrest van 20 december 2016 stelt de Raad

“De Vlaamse regering heeft evenwel nog geen nadere regelen betreffende de aanplakking bepaald, waartoe zij in overeenstemming met artikel 4 7 19, §1, VCRO is gemachtigd Zolang de Vlaamse regering geen bijkomende, vormelijke en/of inhoudelijke, vereisten oplegt waaraan de aanplakking moet voldoen, kan de Raad alleen rekening houden met de bepaling van artikel 4 7 19, §2 VCRO en met de omstandigheid dat in redelijkheid moet aangenomen worden dat de aanplakking zichtbaar en voldoende leesbaar moet zijn vanaf de openbare weg Het bewijs dat deze aanplakking heeft plaatsgevonden, kan gelet op voorgaande vaststellingen dan ook volgens de gemeenrechtelijke bewijsregels worden aangevoerd en die door de verwerende partij moeten worden beoordeeld Wel schuilt hierin de vereiste dat het bewijs van aanplakking voldoende moet zijn ”
(eigen accentuering)

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft in het verleden geoordeeld dat zelfs “meerdere met elkaar overeenstemmende vermoedens” kunnen leiden tot de conclusie dat de aanplakking correct is gebeurd

Verwerende partij kan op basis van de aangereikte gegevens rechtmatig oordelen dat de aanplakking correct werd uitgevoerd In casu moet verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 25 oktober 2016

“De Raad volgt de verzoekende partij dan ook niet waar zij lijkt aan te nemen dat, aangezien het gemeentelijk administratief dossier onvolledig was, de verwerende partij niet zorgvuldig tot een beslissing is kunnen komen De verwerende partij merkt hierbij terecht op dat zij niet verantwoordelijk is voor wat in het gemeentelijk administratief dossier voorkomt, en dat zij haar beslissing moet steunen op de stukken die in haar dossier aanwezig zijn Immers komt het ingevolge de devolutive werking van het administratief beroep aan de verwerende partij toe om het aangevraagde in zijn volledigheid te beoordelen en dit zowel naar legaliteit als naar opportuniteit, en dient zij daarbij, in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel rekening te houden met alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier

De vaststelling dat de verzoekende partij pas voor het eerst op de hoorzitting op de hoogte was van de bijkomende stukken doet niet anders besluiten ”
(eigen accentuering)

Het moet worden benadrukt dat tussenkomende partij niet het slachtoffer mag zijn van de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde die zijn of haar werk niet naar behoren heeft uitgevoerd, conform artikel 4.7.19, §2, 2de lid VCRO

⇒ **Bovenstaande duidt dat de verwerende partij rechtmatig tot de conclusie is gekomen om andere bewijsmiddelen in overweging te nemen dan louter het feit dat de stad Lier geen attest van aanplakking heeft afgeleverd.**

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert moet twijfel over de regelmatigheid van aanplakking niet per definitie in voordeel van beroepende partij worden uitgelegd. Het is diegene die de regelmatigheid van de aanplakking betwist, die daartoe ook de bewijslast draagt. De rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen daaromtrent is vaststaand. In het arrest van 21 november 2017 stelt de Raad voor Vergunningsbetwistingen (RvVb 21 november 2017, nr A/1718/0267) het volgende

“In zoverre verzoekende partijen als derde belanghebbenden (de datum van) de (regelmatige) aanplakking betwisten, en daarmee tevens de startdatum van hun beroepstermijn, dragen zij in beginsel de bewijslast ter zake.”

Dit principe wordt eveneens uiteengezet in het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 5 juli 2015 dat verzoekende partij nota bene zélf in haar nota bij de deputatie heeft geciteerd. Het door verzoekende partij geciteerde arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dd 5 juli 2016 stelt uitdrukkelijk

“Indien de regelmatigheid van de aanplakking, en daarmee rechtstreeks verbonden de startdatum van de beroepstermijn, door een belanghebbende derde wordt betwist, draagt laatstgenoemde de bewijslast.”

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat het in voorliggend dossier toekomt aan verzoekende partij om aan te tonen dat de aanplakking van de bekendmaking van de vergunning door cliënten op 23 maart 2017 niet conform artikel 4.7.19, §2 lid VCRO zou hebben plaatsgevonden. De loutere verwijzing door verzoekende partij naar het feit dat de gemeente geen attest van aanplakking heeft afgeleverd, is niet voldoende aangezien de gemeente voor de aflevering van voornoemd attest zich kennelijk enkel baseert op het al dan niet voorhanden zijn van een verklaring op eer van de aanvrager. Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat in voorliggend dossier namens tussenkomende partij bewijsmiddelen worden bijgebracht die de bevestigen dat de aanplakking wél conform art 4.7.19, §2 VCRO heeft plaatsgevonden.

In een poging aan te tonen dat de aanplakking van de bekendmaking van de vergunning door verwerende partij op 23 maart 2017 niet zou hebben plaatsgevonden, brengt beroepende partij in haar aanvullende nota van 30 juli 2018 enkele getuigenverklaringen bij. **De bijgebrachte getuigenverklaringen door verzoekende partij zijn evenwel van generlei nut in voorliggend debat.** In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoekende partij deze elementen, indien zij deze nuttig in het debat wilde bijbrengen, bij het initieel beroepschrift had moeten voegen. Het belang van een beroepende partij moet immers worden geduid bij het initieel beroepschrift. Bovendien hebben de bijgebrachte stukken geen enkele bewijswaarde in voorliggend debat. **De verklaringen stellen immers enkel dat de ondertekenaars geen aanplakking “hebben zien uithangen” aan het perceel waarop de vergunning betrekking heeft.** Nergens wordt uitdrukkelijk door de getuigen verklaard dat er in 2017 geen aanplakking zou zijn gebeurd. De getuigenverklaringen bewijzen met andere woorden niet dat de bekendmaking van zijn

vergunning op 23 maart 2017 niet correct zou hebben aangeplakt maar enkel dat de getuigen in kwestie de aanplakking niet zouden hebben gezien. Zo kunnen dus 100, of 1.000, verklaringen worden gevoegd. De bewijswaarde van de betreffende verklaringen is zodoende nihil, en weerleggen op generlei wijze de verklaringen die namens cliënten werden neergelegd op 2 juli 2018. De PSA en verwerende partij komen tot dezelfde conclusie.

Bijkomend dient te worden gewezen op de hoedanigheid en de woonplaats van de getuigen. Uit de adresgegevens blijkt dat de inwoners van de Mallekotstraat die de verklaring hebben ondertekend links van het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft, wonen. De betreffende inwoners van de Mallekotstraat rijden dus niet (zeker niet dagelijks) voorbij het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft om via de ring van Lier hun woning te bereiken. Voor wat betreft de getuigenverklaringen van de ouders van de school is het ook niet duidelijk hoe zij de school bereiken, en dus of zij op regelmatige basis voorbij het perceel rijden waarop de aanvraag betrekking heeft.

Verder moet er op worden gewezen dat de tweede aanplakking waarnaar verzoekende partij verwijst, niet relevant is. Op 28 mei 2018 is tussenkomende partij voor een tweede maal tot aanplakking is overgegaan. Deze tweede aanplakking diende evenwel enkel als risicobeperking voor de bedrijfsvoering van tussenkomende partij (bv. in het geval de deputatie alsnog zou oordelen dat het ingestelde beroep van dhr. Reusen ontvankelijk zou zijn) en kan zodoende geenszins als een erkenning worden beschouwd dat de eerste aanplakking niet correct zou zijn gebeurd. Dit werd ook uitdrukkelijk benadrukt door tussenkomende partij in haar schrijven aan de stad Lier dd. 31 mei 2018 omtrent de tweede aanplakking (STUK 18). Deze tweede aanplakking doet geen afbreuk aan het eerder geuite standpunt met betrekking tot de geldigheid van de eerste aanplakking dd. 23 maart 2017. Een tweede aanplakking doet niet opnieuw een beroepstermijn lopen, gelet op de correcte eerste aanplakking.

Tot slot moet worden opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel belang heeft bij de opmerking die zij formuleert aangaande het beroep van mevrouw Van de Putte. In ieder geval is het duidelijk dat verwerende partij ook oordeelt dat dat beroep onontvankelijk is. Zoveel blijkt uit de motivering en het beschikkend gedeelte van het bestreden besluit.

Het eerste middel is niet ernstig.

Ondergeschikt verzoekt tussenkomende partij de toepassing van art. 40, §5 DBRC. Conform voornoemd artikel houdt de Raad bij een vordering tot schorsing – op verzoek van tussenkomende partij – rekening alle belangen die kunnen worden geschonden. In voorliggend geval is het duidelijk dat de stad Lier is tekortgeschoten in haar verplichting de aanplakking te controleren. Tussenkomende partij mag daar niet het slachtoffer van zijn. Haar vergunning schorsen, ondanks dat deze correct werd aangeplakt, geeft onevenredige gevolgen voor haar. Zoals hierboven aangetoond loopt de schade hoog op in het licht van haar bedrijfsvoering.

”

Beoordeling door de Raad

1

De kern van de discussie tussen de partijen betreft het bewijs van de (regelmatige) aanplakking van de mededeling die te kennen geeft dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Lier op 20 februari 2017 een stedenbouwkundige vergunning verleende, en de daaraan verbonden startdatum van de vervaltermijn van 30 dagen voor de verzoekende partij om hiertegen als derde administratief beroep aan te tekenen

De relevante artikelen 4 7 19, §2 VCRO en 4 7 21, §3, 3° VCRO luiden als volgt

“

Art 4 7 19, §2 Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4 7 21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

“Art 4 7 21, §3 Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende de dag na deze van aanplakking

”

De voorbereidende werken (*Parl St VI P*, 2008-2009, stuk 2011, nr 1, pp 187-188, 557) stellen hieromtrent het volgende

“

Uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd

”

Het Grondwettelijk Hof overwoog daaromtrent het volgende (arrest nr 2011/8 dd 27 januari 2011)

“

B 13 3 3 4 Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven. De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr 2011/1, p 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit «wordt [] ' gesanctioneerd ' door middel van de beroepstermijnenregeling». Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermag te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.

”

2

Uit geciteerde artikelen volgt dat de VCRO voor derde belanghebbenden één vertrekpunt voorziet van hun vervalttermijn van 30 dagen om administratief beroep aan te tekenen tegen een vergunningsbeslissing, met name de dag na deze van de regelmatige aanplakking van de mededeling van de beslissing dat een vergunning

De regelmatige, vanaf de openbare weg voldoende zichtbare en leesbare, aanplakking op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft gedurende de volledige termijn van 30 dagen is dus van essentieel belang om de rechten van derde belanghebbenden te vrijwaren. Het betreft voor hen in beginsel de enige kennisgeving inzake het bestaan van een stedenbouwkundige vergunning, terwijl ze slechts beschikken over een relatief korte vervalttermijn om desgevallend administratief beroep in te stellen. Zij moeten op het ogenblik van de vaststelling van de aanplakking, binnen de beroepstermijn van 30 dagen, in beginsel ook nog, en bij ontstentenis van een openbaar onderzoek voor het eerst, het vergunningsdossier inkijken op de gemeente, met het oog op de gebeurlijke opmaak van een beroepschrift.

Een aanplakking van de mededeling van het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning op 20 februari 2017 palend aan de openbare weg was in het voorliggend dossier op het eerste gezicht de eerste en enige vorm van bekendmaking voor de verzoekende partij van het feit dat de eerste tussenkomende partij het betreffende bouwproject wil realiseren. De aanvraag werd immers niet onderworpen aan een openbaar onderzoek, naar aanleiding waarvan de verzoekende partij desgevallend reeds eerder kennis kon nemen van de intenties van de aanvrager en vervolgens extra waakzaam kon zijn.

3

Wanneer een verzoekende partij als derde belanghebbende de regelmatige aanplakking betwist, en daarmee tevens de startdatum van haar beroepstermijn, draagt zij in beginsel de bewijslast ter zake. Zij moet aantonen dan wel aannemelijk maken dat de aanplakking door de aanvrager van de vergunning niet geschiedde conform artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO. Zij dient daartoe concrete elementen aan te voeren die kunnen wijzen op de ontstentenis van een (regelmatige) aanplakking.

Het attest van aanplakking in de zin van artikel 4.7.19, §2, 3° VCRO vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de datum van) de regelmatige aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enige mogelijke bewijsmiddel, zoals onder meer blijkt uit de vaststelling dat artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO niet expliciet verwijst naar artikel 4.7.19, §2, 3° VCRO. De regelmatigheid van de aanplakking kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door de verwerende partij moeten worden geevalueerd. Dit kan onder meer noodzakelijk zijn wanneer de gemeente heeft nagelaten om een geldig (en bewijskrachtig) attest van aanplakking op te maken, waardoor de rechtszekerheid in het gedrang kan komen.

4

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de tweede tussenkommende partij op 20 februari 2017 een stedenbouwkundige vergunning verleent aan de eerste tussenkommende partij. De beslissing wordt op 15 maart 2017 aan de eerste tussenkommende partij betekend.

De verzoekende partij tekent op 16 mei 2018 (en nogmaals op 26 juni 2018) administratief beroep aan bij de verwerende partij. Zij voert omtrent de tijdigheid van haar beroep aan dat de beslissing van 20 februari 2017 niet werd aangeplakt en de beroepstermijn dus niet is begonnen lopen. Zij stelt pas kennis te hebben gekregen van die beslissing nadat met de uitvoering van werken op de bouwplaats werd gestart in het voorjaar van 2018. Een kopie van de beslissing van 20 februari 2017 werd haar door de gemeente bezorgd op 20 april 2018. Zij verwijst in haar beroepschrift verder naar een e-mail van de stad Lier van 4 mei 2018, die wordt bevestigd met een brief van 7 mei 2018, waarin het volgende wordt gesteld:

“

Wij kunnen hiermee bevestigen dat we voor dit dossier geen “startdatum van aanplakking” hebben ontvangen. Daaruit kunnen we opmaken dat de bekendmaking niet werd uitgehangen. Indien we geen “startdatum van aanplakking” ontvangen, bezorgen wij geen attest van aanplakking aan de aanvrager.

”

De eerste tussenkommende partij stelt in haar repliek op het beroepschrift dat het beroep van de verzoekende partij laattijdig is. Zij voegt bij haar repliek de verklaring op eer waaruit zou blijken dat zij de beslissing van 20 februari 2017 vanaf 23 maart 2017 heeft aangeplakt, een verklaring van 8 mei 2018 van een werknemer van de eerste tussenkommende partij die stelt hij de opdracht heeft gegeven om de bekendmaking op een houtenplaat te bevestigen en te plaatsen naast de poort op het betreffende perceel en twee verklaringen van een werknemer van de eerste tussenkommende partij en een aanpalende buur van 14 mei 2018 die verklaren dat de bekendmaking vanaf 23 maart 2017 minstens twee maanden heeft uitgehangen.

Naar aanleiding van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bezorgt de verzoekende partij op 30 juli 2018 een schrijven van de stad Lier waarin de stad nogmaals bevestigt dat zij geen startdatum van de aanplakking heeft ontvangen. Zij voegt ook 27 getuigenverklaringen bij waarin door omwonenden evenals door ouders en leerkrachten van de aanpalende Steinerschool wordt verklaard dat er geen aanplakking gedurende 30 dagen op een goed zichtbare

plaats grenzend aan de openbare weg op het perceel waarop de vergunning betrekking heeft plaats vond en wordt bevestigd dat men geen aanplakking heeft zien uithangen

De eerste tussenkomenende partij voegt als repliek op de bijkomende stukken van de verzoekende partij op 7 augustus 2018 nog drie bijkomende getuigenverklaringen van werknemers van een aanpalend bedrijf die verklaren dat de bekendmaking wel degelijk meer dan 30 dagen werd aangeplakt aan het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft

Eensluitend met het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar verklaart de verwerende partij het administratief beroep als volgt onontvankelijk

“

*Bij nazicht van het beroepschrift blijkt dat niet is voldaan aan de volgende ontvankelijkheidsvereisten van de beroepsprocedure volgens art 4 7 21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
Het beroep is laattijdig ingesteld*

- *De beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 23 juli 2017*
- *De poststempel van de aangetekende brief met het beroepschrift is gedateerd op 16 mei 2018 en geldt als bewijs van verzending Het beroep werd ingesteld buiten de termijn van 30 dagen*

De stad Lier heeft geen attest van aanplakking bezorgd aan de provincie Antwerpen Zij stellen dat ze geen verklaring op eer over de startdatum van de aanplakking hebben ontvangen Aanvrager stelt dat dit op 23/03/2017 werd verzonden aan de stad Lier

Door de aanvrager werd de ingevulde en ondertekende mededeling van aanplakking op de datum van 23/03/2017 bezorgd, alsmede 2 getuigenverklaringen dat de aanplakking wel op 23/3/2017 was gebeurd

De RvVb stelde in een arrest van 22/11/2016 dat

Er dient te worden vastgesteld dat aanvrager geldige bewijsstukken heeft bijgebracht die het niet afleveren van het attest van aanplakking in vraag stellen

Beroepers hebben verklaringen/handtekeningen bijgebracht, van personen die stellen dat ze het niet hebben zien uithangen Dit betreffen slechts verklaringen die niet uitsluiten dat de aanplakking wel degelijk werd uitgehangen, maar hoewel slechts niet opgemerkt door deze personen

”

5

De Raad stelt aan de hand van de gegevens van het dossier op het eerste gezicht echter vast dat er in essentie geen enkel sluitend bewijs voorligt, en er minstens gegronde twijfel bestaat dat de mededeling van de vergunningsbeslissing van 20 februari 2017 gedurende een onafgebroken periode van 30 dagen op het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft, werd aangeplakt vanaf 23 maart 2017

Er werd geen attest van aanplakking opgesteld dat een concrete startdatum van aanplakking vermeldt De verzoekende partij verwijst in dat verband naar de verklaring van de stad Lier dat er geen attest van aanplakking kon worden opgemaakt aangezien zij geen startdatum van de

aanplakking heeft ontvangen van de eerste tussenkomende partij en de stad daaruit opmaakt dat er geen bekendmaking werd uitgehangen Volgens de eerste tussenkomende partij is zij op 23 maart 2017 wel degelijk tot aanplakking van de bekendmaking overgegaan en heeft zij op dezelfde dag haar verklaring op eer aan de stad Lier bezorgd

De eerste tussenkomende partij legt weliswaar de verklaring op eer voor die zou dateren van 23 maart 2017, maar voegt geen enkel stuk toe dat bewijst dat zij die verklaring daadwerkelijk heeft verzonden aan de stad Lier Ter zitting verklaart de tweede tussenkomende partij dat de stadsdiensten de zending alleszins niet hebben ontvangen en erkent de eerste tussenkomende partij dat zij vermelde verklaring op eer niet per aangetekende zending heeft verstuurd zodat op dit punt ook geen enkele zekerheid bestaat

Dat op de gemeentesecretaris of diens gemachtigde van de stad Lier de verplichting rust om te waken over een regelmatige aanplakking, is correct maar is, los van eventuele aansprakelijkheden ten opzichte van de eerste tussenkomende partij, voor het voorliggende dossier op het eerste gezicht *de facto* irrelevant Uit de verklaringen in het dossier blijkt immers niet of er tot daadwerkelijke controle is overgegaan, maar enkel dat bij gebreke aan ontvangst van een 'startdatum van aanplakking', geen attest van aanplakking werd opgesteld Er kan uit een eventuele nalatigheid tot waakzaamheid over de aanplakking niet met zekerheid worden afgeleid dat er geen aanplakking plaatsvond, doch evenmin dat de aanplakking wel gebeurde

Uit de bijgebrachte verklaring op eer op zich kan bovendien ook niet zonder meer worden afgeleid dat er daadwerkelijk een aanplakking gebeurde gedurende dertig dagen onafgebroken op het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft

Zowel de eerste tussenkomende partij als de verzoekende partij reiken getuigenverklaringen aan die de regelmatige aanplakking bevestigen dan wel ontkennen De eerste tussenkomende partij voegt zes getuigenverklaringen toe van respectievelijk een werknemer van haar bedrijf, een omwonende en werknemers van een aanpalend bedrijf waarin wordt verklaard dat de aanplakking op het perceel van de vergunningsaanvraag vanaf 23 maart 2017 gebeurde Daartegenover staan 27 door de verzoekende partij bijgebrachte getuigenverklaringen van andere omwonenden en werknemers van de aanpalende Steinerschool die verklaren dat er geen regelmatige aanplakking gebeurde en zij geen aanplakking op het perceel hebben zien hangen

Behoudens de getuigenverklaringen die elkaar tegenspreken, wordt er op het eerste gezicht verder geen enkel ander nuttig stuk, zoals bijvoorbeeld een foto die mogelijks bij de verklaring op eer zou zijn gevoegd, aangereikt om de aangevoerde stellingen te staven Het is voor de verzoekende partij in die optiek ook moeilijk zo niet onmogelijk om, los van getuigenverklaringen en de verklaring van de stad dat geen attest van aanplakking is opgesteld bij gebrek aan ontvangst van een startdatum van de aanplakking, een concreet negatief bewijs te leveren van een gebrek aan een regelmatige aanplakking

In de bestreden beslissing zelf verwijst de verwerende partij enerzijds naar de verklaring op eer van 23 maart 2017 en getuigenverklaringen die aanvoeren dat de aanplakking plaatsvond vanaf 23 maart 2017, maar anderzijds stelt ze in haar beoordeling tot tweemaal toe dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 23 juli 2017 (een materiele vergissing?), zonder daarbij concreet te motiveren op welke gegevens van het dossier zij die datum van aanplakking steunt De bestreden beslissing biedt op dat punt dan ook geen zekerheid, minstens kan in redelijkheid niet worden betwist dat er meer dan gerede twijfel blijft

Er kan bij gebrek aan een attest van aanplakking en aan de hand van de stukken in het dossier op het eerste gezicht dus niet met voldoende zekerheid worden uitgesloten dat er *in casu* op 16 mei

2018 nog geen regelmatige aanplakking ter hoogte van het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft, had plaatsgevonden. Gelet op het belang van een afdoende bewijs van de regelmatige aanplakking om de rechten van derde belanghebbenden te vrijwaren, dient deze gegronde twijfel in gegeven omstandigheden op het eerste gezicht te spelen in het voordeel van de verzoekende partij.

De Raad oordeelt dan ook dat de verwerende partij, op basis van de stukken van het dossier en de tegenstrijdige verwijzingen in haar beoordeling naar een aanplakking vanaf 23 maart 2017 dan wel vanaf 23 juli 2017, zelfs al zou dit een materiele vergissing betreffen, op het eerste gezicht niet op redelijke wijze kon besluiten dat de beroepstermijn uit artikel 4:7:21, §3 VCRO op het ogenblik van het indienen van het beroep op 16 mei 2018 door verzoekende partij reeds was verstreken.

Het middel is op het eerste gezicht in de aangegeven mate ernstig.

C. Belangenafweging

1

De eerste tussenkomende partij verzoekt ondergeschikt in het kader van de schadelijke gevolgen die een schorsing voor haar zouden veroorzaken om een belangenafweging overeenkomstig artikel 40, §5 DBRC-decreet.

Volgens de eerste tussenkomende partij is het duidelijk dat de stad Lier tekort is geschoten in haar verplichting om de aanplakking te controleren en mag de eerste tussenkomende partij daar niet het slachtoffer van zijn. Als de vergunning wordt geschorst, zal de schade voor haar bedrijfsvoering hoog oplopen.

2

Overeenkomstig artikel 40, §5 DBRC-decreet dient de Raad, op verzoek van de verwerende of de tussenkomende partij, rekening te houden met de waarschijnlijke gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging voor alle belangen die kunnen worden geschonden, alsook met het algemeen belang, en kan hij besluiten de schorsing niet te bevelen als de nadelige gevolgen ervan op een klaarblijkelijk onevenredige wijze zwaarder wegen dan de voordelen.

Voor zover de eerste tussenkomende partij bij de vraag om een belangenafweging vertrekt vanuit het gegeven dat zij geen slachtoffer mag worden van tekortkomingen van de stad Lier, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middel. Daarin wordt vastgesteld dat de eerste tussenkomende partij niet concreet en met voldoende zekerheid aantoont dat zij de verklaring op eer daadwerkelijk aan de stad zou hebben verzonden en er minstens twijfel bestaat over de (regelmatigheid van de) aanplakking, zodat de stad niet zonder meer een gebrekkige controle van de aanplakking kan worden verweten.

De eerste tussenkomende partij licht in haar verzoek tot belangenafweging ook niet toe waarom haar nadeel klaarblijkelijk zwaarder zou doorwegen dan het voordeel voor de verzoekende partij in het geval van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de Raad de schorsing omwille van de nadelige gevolgen voor de eerste tussenkomende partij dus alsnog zou moeten verwerpen.

VII. KENNELIJK ONRECHTMATIG BEROEP

1

De eerste tussenkomende partij verzoekt de Raad om met toepassing van artikel 43 DBRC-decreet een geldboete op te leggen wegens kennelijk onrechtmatig beroep. Het verzoekschrift bulkt volgens de tussenkomende partij van onwaarheden en foutieve beeldstellingen wat betreft illegale ophogingen van het terrein en de verklaringen van de stad Lier, die onder meer hebben geleid tot het nemen van de voorlopige maatregelen met het arrest RvVb/UDN/1816/0019 van 7 september 2018.

2

Artikel 43, eerste lid DBRC-decreet verleent de Raad de mogelijkheid om ambtshalve een geldboete op te leggen wegens kennelijk onrechtmatig beroep. Het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep houdt een beperking in van het recht op toegang tot de rechter. Het begrip moet derhalve restrictief worden geïnterpreteerd.

Nog los van de overweging dat het in beginsel niet aan de partijen toekomt om te vragen dat de Raad een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep zou opleggen, blijkt uit niets dat artikel 43 DBRC-decreet van toepassing zou zijn op de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid. Integendeel, uit artikel 103 Procedurebesluit blijkt dat deze uitzonderlijke sanctie, die met omzichtigheid toe te passen is, voorbehouden is voor de procedure ten gronde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv MABO LIFTING is ontvankelijk voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft.
2. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad LIER is ontvankelijk voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft.
3. De Raad bevestigt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 9 augustus 2018, waarbij het administratief beroep van onder meer de verzoekende partij tegen de beslissing van 20 februari 2017 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Lier, onontvankelijk wordt verklaard.
4. De Raad verwerpt het verzoek tot toepassing van de artikelen 40, §5 en 43, eerste lid DBRC-decreet van de eerste tussenkomende partij.
5. De uitspraak over de kosten van het geding wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
6. De Raad legt de kosten van de tussenkomst in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 100 euro per tussenkomende partij, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 september 2018 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

Stephanie SAMYN

De voorzitter van de tiende kamer,

Filip VAN ACKER